

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/15/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617010256
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Krč-Šebera
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3617010256.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Dušana Krč-Šeberu a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Romana Hargaša v trestnej veci proti obžalovanému G. P. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7. marca 2018 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Partizánske proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 15. januára 2018, sp.zn.2T/99/2017, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. sa vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

II. Podľa § 79 ods. 3 Tr. por. sa žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu z a m i e t a .

Podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por. sa n e p r i j í m a písomný sľub obžalovaného za účelom nahradenia jeho väzby.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa väzba obžalovaného n e n a h r á d z a dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obžalovaným.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 15.01.2018, sp.zn.2T/99/2017, bol obžalovaný G. P. uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 13.09.2017 v čase po 16.00 h v J., časť Y. L., P., v rodinnom dome popisného čísla XXX/XX po tom, ako vyvolal roztržku, počas ktorej vulgárne nadával svojej sestre poškodenej R. P., poškodenému H. H. sa vulgárne opakovane vyhrážal, že ho zbije, a keď mu nedá hotovosť vo výške 30 €, tak mu poskáče po hlave a podpáli auto, tiež vykrikoval, že všetkých pozabíja, pričom následne poškodený H. H. odišiel do izby, kde sa nachádzali jeho dve maloleté deti S.M., nar. XX.XX.XXXX a M.M., nar. XX.XX.XXXX, kde za ním prišiel obžalovaný a pravou rukou zovretou v päšť sa zahnal smerom na jeho hlavu, ale vzhľadom k tomu, že sa poškodený stihol čiastočne jeho úderu vyhnúť, zasiahol ho len mierne nad obočím ľavého oka, následne po vzájomnej roztržke medzi obžalovaným a poškodeným začal obžalovaný opätovne vykrikovať, aby poškodený H. H. išiel za ním, a vyhrážal sa mu, že ho zabije a že mu poskáče po hlave, čím vyvolal u poškodeného H. H. dôvodnú obavu o svoj život, a zdravie a život jeho družky a ich maloletých detí, že svoje vyhrážky naplní, preto poškodený H. H. telefonicky na číslo 158 kontaktoval políciu, keďže páchatel neprestal s vyhrážkami, pričom uvedeným konaním nebolo poškodenému spôsobené žiadne zranenie.

Za tento trestný čin bol obžalovaný G. P. odsúdený podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní okresného súdu ho ihneď napadol odvolaním prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske (ďalej len „prokurátor“) pre nesprávnosť jeho výrokov o vine a treste v neprospech obžalovaného.

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania namietol, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu v súvislosti s úpravou skutku zúžením konania obžalovaného a následnú právnu kvalifikáciu tohto skutku považuje za nepodložené, nepresvedčivé a zľahčujúce konanie obžalovaného, ktoré okresný súd v prospech obžalovaného v rozpore so zákonom právne „podkvalifikoval“. Podľa názoru prokurátora absolútne sa nemožno stotožniť s argumentáciou okresného súdu týkajúceho sa odôvodnenia, prečo nemožno správanie obžalovaného právne posúdiť ako vydieranie, pričom takúto argumentáciu právneho posúdenia konania obžalovaného považuje za nesprávnu, dostatočne neodôvodňujúcu inú právnu kvalifikáciu tohto konania ako tú, ktorá bola uvedená v obžalobe. Takéto rozhodnutie a postup okresného súdu je v rozpore s požiadavkou náležitého zistenia trestných činov a spravodlivého potrestania ich páchatel'ov a povinnosťou pôsobiť na upevňovanie zákonitosti, t.j. na dôsledné zachovávanie zákona, aby bola vo vedomí verejnosti upevňovaná viera v spravodlivosť postupu a rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní a súdov v záujme dôsledného dodržiavania zákonov a rešpektovania základných práv a slobôd jednotlivých fyzických a právnických osôb. Prokurátor má za to, že vzhľadom na vykonané dokazovanie, bolo potrebné rozhodnúť, že obžalovaný G. P. sa dopustil konania uvedeného v obžalobnom návrhu, teda iného hrozbou násillia nútil, aby niečo konal a čin spáchal na chránenej osobe- blízkej osobe, ktorá s ním žila v spoločnej domácnosti, inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal na chránenej osobe- blízkej osobe- súrodencovi a osobe, ktorá s ním žila v spoločnej domácnosti. Vzhľadom na tieto skutočnosti prokurátor považuje za nezákonný taktiež výrok o treste napadnutého rozsudku, nakoľko okresný súd ukladal obžalovanému trest mimo zákonom určenej trestnej sadzby, v rozpore so zásadami ukladania trestov. Má za to, že okresný súd pri ukladaní trestu a určovaní jeho výmery v predmetnej veci dostatočne nezohľadnil konkrétne okolnosti uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. Okresný súd neodôvodnene a v rozpore so zákonom „podkvalifikoval“ konanie obžalovaného len ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. a pri ukladaní trestu obžalovanému vychádzal z trestnej sadzby v rozpätí až na jeden rok, hoci mal obžalovanému ukladať trest odňatia slobody podľa ustanovenia § 189 ods. 2 Tr. zák. a mal vychádzať z trestnej sadzby štyri až desať rokov. Zároveň okresný súd nedôsledne prihliadol na spôsob spáchania predmetného trestného činu, jeho následok, na osobu obžalovaného a jeho zavinenie a taktiež okresný súd priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Okresný súd v rozpore so zákonom neprihliadol u obžalovaného na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., a ani neukladal obžalovanému úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., hoci obžalovaný spáchal viac trestných činov. Okresný súd teda pri ukladaní trestu odňatia slobody obžalovanému mal vychádzať z upravenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Tr. zák., a to 6 rokov až 10 rokov, a nie podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. v rozpätí do 1 roka. Prokurátor má za to, že uložený trest nezodpovedá všetkým hľadiskám rozhodným pre ukladanie trestov. Takýto trest nemôže pôsobiť na obžalovaného tak, aby v budúcnosti viedol riadny život, ale práve naopak. Prokurátor z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, d/, e/ Tr. por. zrušil výrok o vine a treste napadnutého rozsudku a aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že uzná obžalovaného vinným na skutkovom a právnom základe v zmysle podanej obžaloby, a za to ho odsúdil podľa § 189 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., na trest odňatia slobody v prvej polovici upravenej trestnej sadzby so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný sa k podanému odvolaniu prokurátora písomne vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu. Vo vyjadrení obžalovaný G. P. uviedol, že z odôvodnenia prokurátora, napriek rozsahu, vyplýva iba všeobecný nesúhlas s rozhodnutím súdu bez bližšej konkretizácie a argumentácie nesprávnosti takéhoto rozhodnutia, pričom sa domáha de facto paušalizovaného prevzatia výsledkov dokazovania v prípravnom konaní do súdneho rozhodnutia. Okresný súd podľa názoru obhajcu obžalovaného veľmi precízne a citlivo zhodnotil stav vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní v zmysle zásady

bezprostrednosti a ústnosti, ktorého vyústením bolo i prokurátorom napadnuté rozhodnutie, pričom je zjavné, že okresný súd v tejto veci nezaujal „formalistický“ postoj, tak ako sa domáha prokurátor vo svojom odvolaní. Skutočnosť, že prokurátor sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi okresného súdu v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených okresným súdom. Má za to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného. Obhajca obžalovaného z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby krajský súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora proti napadnutému rozsudku ako nedôvodné zamietol.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhla, aby odvolací súd rozhodol v súlade s písomným petítom odvolania prokurátora okresnej prokuratúry.

Obžalovaný G. P. a jeho obhajca na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhli, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 2. februára 2018, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., vykonal vo veci verejné zasadnutie dňa 7. marca 2018, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Uvedeným postupom zistil, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť v celom rozsahu a vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd totiž zistil, že napadnutý rozsudok vo výrokoch o vine a treste je chybný pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení, tiež preto, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

Okresný súd dospel k predčasným záverom. Okresný súd v posudzovanej veci nepostupoval správne, pretože v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite podľa § 168 ods. 1 Tr. por. nevyrovnal so všetkými okolnosťami rozhodnými pre správne posúdenie predmetnej veci a v uvedených smeroch odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je preskúmateľné.

Krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že okresný súd po úprave skutku naďalej v skutku uvádza okrem iného nasledovné: „dňa 13.09.2017 v čase po 16.00 hod. v J., časť Y. L., P., v rodinnom dome popisného čísla XXX/XX po tom, ako vyvolal roztržku, počas ktorej vulgárne nadával svojej sestre poškodenej R. P., poškodenému H. H. sa vulgárne opakovane vyhráždal, že ho zbije, a keď mu nedá hotovosť vo výške 30 Eur, tak mu poskáče po hlave a podpáli auto, tiež vykrikoval, že všetkých pozabíja...“. Táto časť skutku uvedeného vo výroku napadnutého rozsudku však nekorešponduje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorý v závere (strana 7 odsek 2 napadnutého rozsudku) uvádza, že súd považuje za pravdepodobné, že obžalovaný skutočne použil hrozbu fyzickou ujmou poškodenému, buďto priamo v jednej vete, alebo bezpochyby v súvislosti s dožadovaním sa zaplatenia sumy 30,-Eur za zničenú skriňu, skutok nemožno rozdeliť účelovo na jednotlivé slovné spojenia a tieto posudzovať osamotene a podrobovať ich skúmaniu, či zodpovedajú zákonnej definícii toho či oného trestného činu, ale skutok je potrebné právne posúdiť ako celok.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno

preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné.

K otázke hodnotenia dôkazov treba dodať, že podľa ustálenej súdnej praxe výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok. Náležité zistenie skutkového stavu vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za náležité zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru.

Krajský súd po splnení si prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že skutkové zistenia vo výroku napadnutého rozsudku okresného súdu nie sú v súlade so závermi okresného súdu. Je totižto zrejmé, že ak po vykonanom dokazovaní okresný súd dospel k takýmto skutkovým zisteniam, nemôže v závere (v odôvodnení napadnutého rozsudku) uvádzať, že považuje za pravdepodobné, že obžalovaný skutočne použil hrozbu fyzickou ujmu poškodenému. Skutkové zistenia pritom musia jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplývať z vykonaného dokazovania. Pri takýchto skutkových zisteniach v predmetnej trestnej veci potom následne okresný súd nedospel k správny záverom. V svojej podstate na jednej strane zo skutkových zistení vyplýva, že obžalovaný žiadal od poškodeného peniaze s hrozbou, avšak v odôvodnení okresný súd uvádza, že má o tom pochybnosť. Závery okresného súdu preto možno hodnotiť ako nejasné, nezrozumiteľné a v svojej podstate spôsobujú nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu s jeho výroky.

Bude preto úlohou okresného súdu sa týmito skutočnosťami dôsledne zaoberať, ako aj dôsledne sa zaoberať námietkami prokurátora, ktoré uvádza vo svojom odvolaní a následne opätovne rozhodnúť v merite veci tak, aby boli závery rozhodnutia okresného súdu preskúmateľné.

Z uvedených dôvodov vyplýva, že pre zistené chyby v napadnutých výroky rozsudku, sú pochybnosti o jasnosti a úplnosti jeho skutkových zistení ako aj o tom, či sa okresný súd vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, preto odvolací súd na podklade podaného odvolania prokurátora zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal, odstránil vytýkané nedostatky a rozhodol vo veci v súlade so stavom veci a zákonom (bod. I. výrokovej časti tohto uznesenia).

Podľa § 79 ods. 3 Tr. por. obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhovie, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo z ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 80 ods. 1 Tr. por. ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ alebo c/, môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak

b/ obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočný a prijme ho, alebo

c/ s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Vzhľadom k tomu, že dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obžalovaného G. P. je aj v tomto štádiu trestného konania naďalej daný a aj vzhľadom na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, krajský súd dospel k záveru, že žiadosť obžalovaného o jeho prepustenie z väzby na slobodu nie je dôvodná, preto ju podľa § 79 ods. 3 Tr. por. zamietol. U obžalovaného je naďalej daný dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., nakoľko dôvodná obava, že obžalovaný bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti vyplýva najmä zo skutočnosti, že obžalovaný bol doposiaľ sedemkrát súdne trestaný za úmyselnú ako aj násilnú trestnú činnosť, naposledy rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp.zn.1T/28/2017 zo dňa 17.05.2017 bol uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Skutok, ktorý sa mu v tejto trestnej veci kladie za vinu mal spáchať len približne 3 mesiace potom, čo bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody za trestnú činnosť obdobného charakteru. Navyše obžalovaný je trestne stíhaný aj vo veci Okresného súdu Partizánske, ktorá sa vedie pod sp.zn.2T/25/2017 pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. c/, § 127 ods. 4 Tr. zák.

Krajský súd dospel ďalej k záveru, že v danej trestnej veci nie je ani v tomto štádiu trestného konania možné účel väzby obžalovaného dosiahnuť jej nahradením prijatím písomného sľubu obžalovaného podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Tr. por., a ani dohľadom probačného a mediačného úradníka v zmysle § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por., a to vzhľadom na osobu obžalovaného a aj vzhľadom na povahu prejednávaneho prípadu, ktorý je daný záujmom chráneným Trestným zákonom. Vzhľadom na skutočnosti, ktoré negatívne charakterizujú osobu obžalovaného a jeho správanie, je preto u obžalovaného dostatočne odôvodnená nielen reálna obava z pokračovania v trestnej činnosti, ale aj záver, že ním ponúknutý písomný sľub je nevierohodný a nahradenie jeho väzby prijatím nielen ponúknutého písomného sľubu, ale aj dohľadom probačného a mediačného úradníka je logicky nedostatočné a neprijateľné. Hodnotiac všetky uvedené okolnosti jednotlivo i v ich súhrne, najmä však skutočnosť, že konkrétny dôvod väzby obžalovaného je daný, je väzba obžalovaného G. P. v tomto štádiu trestného konania z už uvedených dôvodov adekvátnym a nevyhnutným zabezpečovacím opatrením (bod II. výrokovej časti uznesenia).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.